

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa „R.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością D. spółki komandytowej w B.

przeciwko Prezesowi [...]

o nałożenie kary pieniężnej

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 lutego 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 marca 2022 r., sygn. akt VII AGa 1075/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od „R.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością D. spółki komandytowej w B. na rzecz Prezesa [...] kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 1075/21 z powództwa „R. ” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością D. spółki komandytowej w B. przeciwko Prezesowi [...] o nałożenie kary pieniężnej na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt XVII AmT 97/19 oddalającego odwołanie powoda od decyzji pozwanego, (I) oddalił apelację oraz (II) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Skargą kasacyjną z 13 czerwca 2022 r. „R.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością D. spółka komandytowa w B., zaskarżył ww. wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w innym składzie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie w całości wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał występujące istotne zagadnienia prawne wymagające omówienia przez Sąd Najwyższy, jak również potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, przy czym dalej w skardze kasacyjnej w pierwszej kolejności wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych formułując trzy pytania prawne, wskazując, że w przypadku odpowiedzi przeczącej na zadane pytania, pojawiają się trzy istotne zagadnienia prawne, a ponadto w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, „a w konsekwencje dotycząca” następujących zagadnień prawnych, wskazując przepisy prawa, które w ocenie skarżącego wymagają wykładni z uwagi na wątpliwości jak również wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Pozwany Prezes [...] w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 2 sierpnia 2022 r. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak mogłoby wynikać z treści skargi kasacyjnej wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., jednakże uważna lektura wniosków skargi kasacyjnej i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że autor skargi nie rozróżnia i miesza ze sobą przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., które są względem siebie odrębne i inne są dla nich wymogi w zakresie konstrukcji i uzasadnienia skargi kasacyjnej, co w efekcie skutkować musi odmową przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na jej błędy konstrukcyjne, czyniące skargę nieuzasadnioną w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Wskazać przy tym należy, że skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym, zaś postępowanie przed Sądem Najwyższym ma wysoce sformalizowany charakter, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2020 r., IV CSK 448/19). Celem przymusu adwokacko-radcowskiego obowiązującego przed Sądem Najwyższym w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest zapewnienie wniesionemu środkowi zaskarżenia odpowiedniego poziomu merytorycznego.

Niezależnie od powyższego, pomijając mankamenty tak wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jak i jego uzasadnienia, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń,

dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2022 r., I CSK 2302/22).

Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności skarżący sformułował zagadnienia prawne. Wynikać z nich może, że problemy z wykładnią dotyczyć mogą art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 209 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym do 12 grudnia 2018 r., w zakresie tego, który podmiot, może wypełnić dyspozycję tegoż przepisu, i czy na podmiot ten, Prezes [...] może nałożyć karę. W ocenie skarżącego może być to jedynie przedsiębiorstwo telekomunikacyjne, którym skarżący nie jest.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że podstawę nałożenia kary na skarżącego stanowił art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 prawa telekomunikacyjnego, zgodnie z którym, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej. Karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes [...], w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes [...] uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe (art. 210 ust. 1 i 2 prawa telekomunikacyjnego).

W ocenie Sądu Najwyższego skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazał poważnego charakteru wątpliwości interpretacyjnych art. 209 ust. 1 pkt 1 prawa telekomunikacyjnego i konieczności dokonania wykładni tegoż przepisu przez Sąd Najwyższy. Ponadto treść przytoczonej regulacji nie nasuwa jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Użycie w art. 209 ust. 1 pkt 1 słowa „kto” dotyczy każdego podmiotu, który nie realizuje należycie obowiązku przewidzianego ustawą prawo telekomunikacyjne lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług

i sieci telekomunikacyjnych, tak przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego, jak i innego wymienionego w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, którym jest skarżący. Nie ma zatem racji skarżący, że art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo telekomunikacyjne nie mógł stanowić podstawy nałożenia kary i odnosi się jedynie do przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego. Co więcej, drugi ze wspomnianych przepisów, tj. art. 209 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne nie był podstawą nałożenia kary, dlatego jego powołanie i roztrząsanie nie miało najmniejszego sensu, skoro nie miało żadnego odniesienia do sprawy i jej rozstrzygnięcia. Wątpliwości interpretacyjnych, a już w szczególności rozbieżności w orzecznictwie nie uzasadniają powołane przez skarżącego judykaty Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz Sądu Najwyższego, które dotyczą spraw o odmiennych stanach faktycznych, w których karę nałożono na przedsiębiorstwo telekomunikacyjne. Wskazanie zaś na rozbieżności wymaga wskazania rozbieżnych orzeczeń w sprawach o tożsamy stan faktyczny, a nie wybranych tylko w zakresie użycia pojęcia „przedsiębiorstwo telekomunikacyjne”, tak by wesprzeć przyjętą przez skarżącego wykładnię przepisów.

Odnosząc się zaś do art. 210 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne, skarżący nie wskazał na jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne oraz konieczność wykładni ww. przepisu przez Sąd Najwyższy. W szczególności wspomniany przepis wymienia przesłanki konieczne dla ustalenia wysokości kary, które przez Prezesa [...] oraz sądy zastosowane zostały w sposób prawidłowy, a dokonana przez nie wykładnia art. 210 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego.

Przechodząc do oceny skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych przez skarżącego zagadnień prawnych, to uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zasadzie poza domniemanymi wątpliwościami w interpretacji przepisów prawa ujętych skargą kasacyjną nie zawiera jakiegokolwiek uzasadnienia. Przypomnieć należy, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych

wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powyższych kryteriów nie spełnia, a w szczególności, jest lakoniczne i bardziej odnosi się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., aniżeli zagadnienia prawnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]